

SODAN LASTEN PERINNEYHTEISÖT

Tammenlehvän Perinneliiton perinnetyöryhmä

EVAKKOLAPSET

Evakkomatkat talvi- ja jatkosodan aikana ja jälkimainingeissa lapsena kokeneita arvioidaan olevan elossa noin 200 000. Karjalan, Kannaksen, Petsamon, Salla-Kuusamon ja Lapin evakkoja ja heidän jälkeläisiään on yhteensä niin paljon, että kokonaismäärän arviointi on vaikeaa. Vuonna 2002 ryhmä näistä ns. evakkolapsista järjestäytyi ja perusti Evakkolapset ry:n, jonka toiminta-alueena on koko Suomi. Eri puolilla maata on lähes neljäsataa jäsentä, joista osa kuuluu toiseen evakkosukupolveen.

Yhdistyksen toiminnan tavoitteena on lisätä tietoisuutta sekä edistää tutkimusta Suomen viime sotien ja evakkoajan vaikutuksista elämään ja kulttuurin eri osa-alueiden kehitykseen.

Ensisijaisena työnä on tallentaa tunnemuistot tutkijoiden käyttöön. Osalla evakkoväestöä taakka näkyy vaurioituneena itsetuntona ja identiteetti-ongelmina. Kasvatustyöhön ei sotien jälkeen jäänyt voimia eikä aikaakaan.

Evakkoon oli lähdeittävä Parikkalan seudultakin, lapset isovanhempiensa mukana. SA-kuva.

SODAN LASTEN PERINNEYHTEISÖT

Tammenlehvän Perinneliiton perinnetyöryhmä

Evakkolasten tunnemuistoja elvytetään maalaamalla sekä muilla ilmaisullisilla keinoilla. Iris Salorannan triptyyki: Selviytymistarina. Kuva Iris Saloranta.

Asuttaminen ja jälleenrakennustyöt veivät ajan. Kasvatuksessa korostuivat suoritukset tunteiden huomioimisen kustannuksella. Tämän seurauksena myös seuraavan sukupolven kasvaminen vanhemmuuteen vaikeutui.

Alueellista vertaistukitoimintaansa varten Evakkolapset ry on luonut yhdyskyläverkoston. Ryhmät ovat sekä alustusten pohjalta keskustelevia että toiminnallisia. Tässä perinnetyössä kirjoittaminen ja kirjallisuus ovat kaikkien tavoitettavissa olevina välineinä käytetyimmät.

Evakkokirjailijoiden tuotantoa on paljon, esim: Unto Seppänen, Eeva Kilpi, Anu Kaipainen, Mirjam Kälkäjä, Vuokko Niskanen. Omaksi terapiaksi ja jälkeläisten käyttöön kirjoitetut lukuisat suku- ja elämäkertakirjat ovat myös arvokasta tutkimusaineistoa. Yhdistyksen perustamisen jälkeen ovat ilmestyneet Anne Kuorsalon ja Iris Salorannan toimittamat teokset *Evakkolapset* vuonna 2005 ja *Evakkotie* vuonna 2006. Syksyllä 2010 ilmestyvässä kirjassa *Sodan haavoittama lapsuus* useat asiantuntijat käsittelevät sodan keskellä eletyn lapsuuden seurauksia.

Valtakunnallisia tapahtumia ovat vuosittain järjestettävät Evakkolasten päivät ja Evakkovaellus.

Lisätietoja internet -sivu: www.evakkolapset.fi

JATKOSODAN SIVIILIVETERAANIT

Jatkosodan aikana Neuvostoliiton partisaanit hyökkäsivät sotilaallisten kohteiden lisäksi useisiin Itä- ja Pohjois-Suomen kyliin ja maantiekuljetuksia vastaan. Näiden hyökkäysten kohteeksi joutui siviiliväestöä. Hyökkäyksissä menehtyi 281 siviilihenkilöä. Ne aiheuttivat suuria kärsimyksiä ja menetyksiä kyläläisille.

Partisaanihyökkäysten kohteeksi joutuneiden etuja ajamaan perustettiin Savukosken Kuoskussa v. 1999 Jatkosodan Siviiliveteraanit ry. Yhdistys edustaa partisaanihyökkäysten kohteeksi joutuneita siviilejä: äitejä, lapsia ja vanhuk-sia sekä sodan aikana rintamapalvelutehtäviin osallistuneita poikia. Yhdis-tyksen toimialueena on koko maa ja siinä on lähes 400 jäsentä.

Yhdistyksen kampanjoinnin tuloksena Eduskunta hyväksyi vuonna 2003 lain partisaanien uhrien 1500 euron kertakorvauksesta ja vuonna 2004 lain partisaanien uhrien ja karjan evakuointiin sotatoimialueilla osallistuneiden miesten, silloisten poikien oikeudesta veteraanikuntoutukseen. Partisaanien uhrien kertakorvauksen saaneita oli 740. Karjan evakuointiin osallistuneiden kuntoutusoikeuksia myönnettiin noin 1330 henkilölle. Yhdistys toimii kaik-kien em. etuuksia saaneiden neuvonta- ja yhteistoimintayhteisönä ja ajaa heidän asiaansa kuten muutkin veteraanijärjestöt.

Yhdistyksen tavoitteena on ollut myös partisaanien uhrien ja muiden siviiliveteraanien vaietun historian saaminen yleiseen tietoon. Kansainvälisen yhteistyön tavoitteena on selvittää partisaanisodan tosiasioita avoimuuden ja sovituksen hengessä nähtynä rajan molemmilta puolilta. Yhdistys on tehnyt yhteistyötä myös eräiden muiden maiden sodan siviiliuhrien kanssa. Kulttuurisen toiminnan tavoitteena on partisaanisodan historian säilyttäminen kollektiivisessa muistissa ja kulttuurisessa käytännössä niin paikallisella kuin kansallisella tasolla.

Partisaanisodassa menehtyneiden muiston vaalimisen ja paikallisten muisto-seminaarien ja muistojuhlien tavoitteena on purkaa pitkään vaietun sodan epäinhimillisten kärsimysten ja kokemusten jättämää traumaattista tunne-perintöä.

Aihetta käsitteleviä teoksia ovat mm: Veikko Erkkilä: *Vaiettu sota – Neuvostoliiton iskut suomalaisiin siviilikyliin*, 2008; Tyyne Martikaisen julkaisut *Neuvostoliiton partisaanien tuhoiskut siviilikyliin 1941-44*, 1988; *Partisaanien siviiliuhrit*, 2002 ja *Rauha on ainoa mahdollisuutemme*, Sodankylässä vuonna 2002 pidetyn kansainvälisen sovitusseminaarin suomen-, venäjän- ja ruotsinkielinen raportti sekä Ritva Tuomaalan väitöskirja *Kyllähän nyt pitäis olla jo semmonen aika, että pääsis niin kö keskustelemahan näistä asioista*, 2008. Siinä on tutkittu partisaanien siviiliuhrien selviytymistä.

Partisaanien iskusta selviytyneet omaiset tunnistavat uhreiksi joutuneita omaisiaan Suomussalmella heinäkuussa 1943. SA-kuva.

Lokan kylä 14.7.1944 tehdyn partisaani-hyökkäyksen jäljiltä. SA-kuva.

Lisätietoja internet-sivu: www.siviiliveteraanit.net.

SAKSALAISTEN SOTILAI DEN LAPSET

Toisen maailmansodan aikana Suomessa oli enimmillään yli 200 000 Saksan armeijaan kuuluvaa henkilöä. He olivat erilaisissa tehtävissä kuten rintamajoukoissa, huollossa, rakennustöissä ja kuljetukseen liittyvissä tehtävissä. Pohjois-Suomessa ns. saksalaisaika kesti yli neljä vuotta. Tänä aikana muodostui ystävyyssuhteita suomalaisten ja saksalaisten välillä, olivathan he rintamantakaisissa oloissa päivittäin tekemisissä toistensa kanssa. Suomalaisnaiset työskentelivät hyvin palkattuina erilaisilla varikoilla ja heitä oli paljon sairaaloissa ja vaatehuollossa. Suomalaiset naiset myös seurustelivat saksalaisten sotilaiden kanssa. Näistä suhteista syntyi lapsia, joillekin naisille useampiakin.

Syksyllä 1944 tilanne muuttui kerralla, kun entisestä aseveljestä tuli vihollinen. Kaikki se, mitä oli ollut, meni pääläelleen. Perääntyvät saksalaisjoukot tuhosivat suurimman osan Lapin rakennuksista. Suomeen jäi paljon naisia, joilla oli lapsi Saksan armeijaan kuuluvan miehen kanssa. Osa lapsista ei ollut vielä edes syntynyt, kun heidän isänsä joutuivat jättämään Suomen. On arvioitu, että saksalaisten isien lapsia olisi lähes neljä tuhatta. Tarkkaa lukumäärää on mahdotonta tietää.

*Tässä kaksi sodan aikana syntynyttä lasta, Pertti ja Juha, joiden isät on selvitetty Saksasta ja Itävaltasta. Lapsien isiä ja jälkeläisiä löytyy koko Euroopan alueelta. Valitettavasti monen lapsen tiedot isästään ovat vuosien saatossa hävinneet.
Kuvat:
Pertti Hartikainen.*

Saksalaisten sotilaiden lapset ry perustettiin vuonna 2006. Yhdistyksen tarkoituksena on auttaa saksalaisten sotilaiden lapsia juuriensa etsinnässä. Yhdistys auttaa myös kaikkia toisen maailmansodan aikana (1940-1946) syntyneitä lapsia, joilla on vierasmaalainen isä, koska Saksan armeijassa oli paljon muihinkin kansallisuuksiin kuuluvia sotilaita. Yhdistys yrittää näin luoda kontakteja isien ja lapsien sekä heidän omaistensa välille.

Yhdistys järjestää jäsenilleen ja ulkopuolisille luentotilaisuuksia, seminaareja sekä keskustelu- ja yleisötilaisuuksia. Yhdistys ja sen jäsenet osallistuvat erilaisiin tapahtumiin, joissa käsitellään aihetta. Yhdistys pyrkii tukemaan henkisesti jäseniään ja myötäelämään vaikeissa tilanteissa. Se vaalii sodassa kaatuneiden ja kadonneiden muistoa. Yhdistys tekee yhteistyötä veljesjärjestöjen kanssa muun muassa Norjassa, Tanskassa ja Saksassa.

Yhteistyöllään niin kotimaassa kuin ulkomailla yhdistys pyrkii pitämään huolen siitä, että jälkipolvetkin saavat oikeaa tietoa sodan kauheuksista ja ymmärtävät, minkälaisia traumoja ne ovat aiheuttaneet sodan lasten sukupolven tunne-elämälle. Kansanedustaja Pauli Saapunki on kirjoittanut muistelmateoksen *Saksalaissotilaan poika*, joka ilmestyi vuonna 1996. Irja Wendischin vuonna 2006 ilmestynyt teos *Salatut lapset: saksalaissotilaiden lapset Suomessa* valottaa asiaa laajasti.

Ursula Quernerin veistos "Äiti ja poika" saksalais-sotilaiden hautakappelissa Norvajärvellä. Tähän on haudattu yli 2 500 kaatunutta saksalaista sotilasta. Kuva Pertti Hartikainen

Lisätietoja internet-sivu: www.saksalaistensotilaidenlapset.com

SIVIILISOTAVANGIT

Talvisodan syttyessä 30.11.1939 kaikkia rajaseudun asukkaita ei ehditty evakuoida. Tällaisia evakuoimatta jätettyjä kyliä oli muun muassa Laatokan Karjalassa Suojärvellä. Sodan jalkoihin arvioidaan jääneen noin 2000 siviiliä, lähinnä vanhuksia ja lapsia. Koska evakuointimääräystä ei saatu eikä kuljetusta ollut järjestetty, asukkailla ei ollut muuta mahdollisuutta kuin jäädä paikoilleen. Vihollisen tullessa rajan yli tykistötulen ja kranaattien voimalla, asukkaat saivat selviytyä omin voimin.

Näitä ”unohdettuja evakkoja” vihollinen piti aluksi parin kuukauden ajan vankina omissa kylissään sotatoimialueella kahden rintaman välissä. Kun sotatoimet jatkuivat ja alueelle kohdistui suomalaisten tykistötulta, siviili-

Neuvostoliiton talvisodan jälkeen palauttamattomien Hyrsylän mutkaan jääneet siviilit karanteenissa Kaisaniemen kansakoululla Helsingissä kesällä 1940. Kuva: Lehtikuva Oy.

sotavankeja ryhdyttiin kuljettamaan Neuvostoliiton puolelle. Matkaa taitettiin aluksi hevosilla 43 asteen pakkasessa ja loppuvaiheessa pressukuomuin peitetyissä kuorma-autoissa. Suomalaiset siirrettiin kahteen eri vankileiriin Kaimanojalle Kontupohjan lähellä sekä Interpozolkaan. Olot leireillä olivat epäinhimilliset; kylmä, nälkä ja taudit vaativat veronsa.

Rauhan tultua maaliskuussa 1940 suomalaiset neuvottelivat siitä, voitaisiinko vangittuina olleet palauttaa omiin kyliinsä ja että he saisivat itse valita haluavatko he olla suomalaisia vai neuvostoliittolaisia. Ratkaisua etsittiin pitkään ja palautusaika siirtyi toukokuun loppuun 1940. Harvaa poikkeusta lukuunottamatta kaikki palasivat Suomeen. Kotiuttaminen tapahtui Petroskoin kautta Suomen puolelle ja edelleen Helsinkiin karanteeniin.

Useat vankeudessa olleet lapset päätyivät jatkosodan alettua vielä sotalapsiksi Ruotsiin ja Tanskaan.

1970-luvulla voimaan tulleen sotavammalain nojalla vankeudessa olleet hyväksyttiin sotainvalideiksi täysillä oikeuksilla. Kaikki eivät kuitenkaan jostain syystä ole saaneet tätä statusta. Siviilisotavangit eivät ole järjestäytyneet. Taivoitteena on kuitenkin rekisteröityminen omaksi ryhmäksi, kun tutkimushankeet etenevät. Keskeistä on selvittää paljonko siviilisotavankeja on vielä elossa.

Perinnetyötä tehdään suojärveläisten kokoontuessa vuosittain omaan pitäjäjuhlansa. Tapahtumissa on vankien asiaakin voitu käsitellä.

Siviilisotavankien vaiheita on kuvattu Ari Haasion vuonna 1990 julkaisemassa kirjassa *Tasavallan panttivangit: evakuoimatta jääneiden suojärveläisten vaiheet talvisodan aikana* sekä Heikki ja Asko Makkosen vuonna 2009 ilmestyneessä teoksessa *Moiseinvaara. Sinikuusamain kylä*.

Lisätietoja: sotainvalidi Viljo Hiilinen; Savitie 3, 04400 Järvenpää.

SOTALAPSET

Sotalapsiksi kutsutaan niitä noin 80 000 lasta, jotka lähetettiin vuosina 1939–1946 muihin Pohjoismaihin turvaan sodan kauhuilta. Osa näistä lapsista jäi Ruotsiin ja Tanskaan.

Kemissä perustettiin v. 1991 ensimmäinen sotalapsiyhdistys. Kemien yhdistyksen perustamisen jälkeen syntyi paikallisia yhdistyksiä eri puolille Suomea. Nämä yhdistykset perustivat v. 1997 Suomen sotalapsiyhdistysten keskusliiton, Centraförbundet för krigsbarnsföreningar i Finland. Keskusliitolla on yhteydet Ruotsiin ja Tanskaan jääneiden lasten järjestöihin ja kontakti myös Englannin ja Saksan sotalapsiin. Veteraanijärjestöjen kanssa on ollut yhteistoimintaa mm. itsenäisyyspäivän kynttilänmyynnissä.

Keskusliittoon kuuluu 18 paikallisyhdistystä, joiden yhteenlaskettu jäsenmäärä on lähes 2000. Keskusliitto toimittaa neljä kertaa vuodessa ilmestyvää

Vappuna 1944 lähetettiin 500 lasta Viipurin kautta Ruotsiin. SA-kuva.

kaksikielistä lehteä *Sotalapsi-Krigsbarn*. Liitto edistää sotalasten keskinäistä yhteydenpitoa ja tukee Suomeen palanneita ja muihin Pohjoismaihin jääneitä sotalapsia heidän etsiessä omaisiaan tai tietoja omista vaiheistaan. Liitto edistää myös sodan kokeneiden lasten kokemusten keräämistä samoin kuin lastensiirtoihin liittyvää tutkimustyötä ja niiden hyödyntämistä yhteiskunnassa.

Keskusliitto korostaa tutkitun tiedon merkitystä. Helsingin Yliopiston kasvatus-tieteen laitoksella on käynnissä dosentti Nina Santavirran johtama kansallinen sotalapsitutkimus. Sitä rahoittavat Signe ja Arne Gyllenbergin säätiö, Helsingin yliopisto ja Suomen Akatemia.

Sotalasten kirjallinen tuotanto on varsin runsasta. V. 1977 ilmestyi Ruotsissa Ruotsiin jääneen sotalapsen Annu Edvardssonin (myöhemmin Liikkanen) teos *Det får inte hända igen. Finska krigsbarn 1939–45*. Teos käännettiin suomeksi nimellä *Sotalapset*. Pertti Kavénin teos *70 000 pientä kohtaloa* jatkoi sen aloittamaa keskustelua. Singa Sandelin-Benkö on vaikuttavalla tavalla kuvannut omia kokemuksiaan kirjassaan *Gäst i eget hem*. Sirkka-Liisa Westergård kuvaa sotalapsen selviytymistarinaa kirjassaan *Tacka nu vackert*. Erkki Kokko on kirjassaan *Me, sotalapset. Neljän veljeksens tarina* koskettavalla tavalla kuvannut omaa ja kolmen veljensä Ruotsin-matkaa Sortavalasta kesällä 1944. Heistä jokaisella säilyi elinikäinen kontakti ruotsalaisperheeseen. Ruotsiin jääneillä sotalapsilla on verkkosivullaan satojen teosten luettelo, joka käsittää kaunokirjallisia teoksia, muistelmia ja tutkimuksia. Runsa muistelmakirjallisuus kertoo siitä, ettei asioita ole voitu aikanaan käsitellä perhepiirissä.

Lisätietoja:

www.sotalapset.fi, Suomeen palanneiden sotalasten verkkosivu
www.krigsbarn.se, Ruotsiin jääneiden sotalasten verkkosivusivu,
sisältää luettelon sotalapsi- kirjallisuudesta
www.finnebarn.dk, Tanskaan jääneiden sotalasten verkkosivu

SOTAORVOT

Talvi- ja jatkosodissa kaatuneiden noin 90 000 miehen jälkeen jäi 30 000 sotaleskeä, mutta sotaorpojen lukumäärää ei ole koskaan kirjattu eikä virallisesti rekisteröity. Arviot sotaorvoista vaihtelevat noin 55 000 – 60 000 välillä. Heitä arvellaan olevan elossa noin 40 000. Osa sotaorvoista menetti sodassa myös äitinsä tai jopa molemmat vanhempansa ja osa lähetettiin sotalapsiksi Pohjoismaihin tai joutui Suomessa eroon perheestään.

Vasta kun sotaorvot vuodesta 1999 alkaen ryhtyivät perustamaan omia yhdistyksiään, joita nyt on 27 eri puolilla Suomea, sotaorvot ovat päässeet Kaatuneitten Omaisten Liiton (KOL) jäseniksi ja ovat tuoneet itsensä laajemmin Suomen kansan tietoisuuteen. Samalla on tullut tunnetuksi jo unohtunut ”sotaorpo”-käsite. Kaatuneitten Omaisten Liitossa on jäseniä noin 6 600, joista alle 500 sotaleskiä ja loput sotaorpoja ja jonkin verran muita kaatuneitten omaisia.

Vuosittain syyskesällä järjestetään Sotaorpojen ja sotaleskien hengelliset ja kulttuuripäivät. Järjestäjänä on aina Kaatuneiden Omaisten Liitto ja paikallinen sotaorpoyhdistys. Osallistujia on ollut keskimäärin 500. KOL:n tuella on hankkeilla Lappeenrantaan pystytettävä sotaorpomuistomerkki. Sotaorpoyhdistykset alkoivat syksyllä 2009 rekisteröidä elossa olevia sotaorpoja. Rekisteröinnin tavoitteena on virallinen sotaorpotunnus pyrkimättä taloudellisten etujen saamiseen. Liiton jäsenmäärä tulee rekisteröinnin myötä kasvamaan useilla tuhansilla.

Paikalliset yhdistykset ovat julkaisseet usein omakustanteina parikymmentä muistelmateosta, joissa on tallella paljon tietoa sota-ajan historiasta ja ”kotirintaman” elämästä myös sodan jälkeen. Vuonna 2007 valmistui Tampereen yliopistossa Suvi Haapalahden pro gradu Pääkaupunkiseudun Sotaorpojen suorittaman jäsenkyselyn pohjalta otsikolla *Isänmaan isättömät. Sotaorpos osana toisen maailmansodan jälkeistä suomalaista yhteiskuntaa*. Tällä hetkellä on tekeillä myös useita muita tutkimuksia sotaorvoudesta.

*Omaiset ja aseveljet
jättävät viimeisen tervehdys-
dyksen kotiin tuoduille
sankarivainajille.
SA-kuva.*

*Aseveliyhdistykset eri
puolilla maata autoivat
monin tavoin leskiksi
ja sotaorvoiksi jääneitä
kaatuneiden omaisia.
SA-kuva.*

Lisätietoja internet-sivu: www.sotaorvot.fi.

SUOMESSA INTERNOIDUT 1944–1946

Suomi sitoutui Neuvostoliiton ja Ison-Britannian kanssa 19.9.1944 solmitussa väli-rauhansopimuksessa internoimaan Suomessa asuvat saksalaiset ja unkarilaiset siviilihenkilöt. Näin tapahtui välittömästi. Internoinnin ulkopuolelle jätettiin mm suomalaissyntyiset naiset ja heidän alle 15-vuotiaat lapset. Suomen hallituksen ulkoasiainvaliokunta päätti kuitenkin 18.10.1944 internoida myös jälkimmäiset ryhmät. Kaikkiaan internointiin 470 henkilöä, joista lapsia oli asiakirjojen mukaan 74. Heistä on vielä elossa 50. Internoitujen omaisuus takavarikoitiin ja luovutettiin Neuvostoliitolle, kuten rauhansopimuksessa oli määrätty tehtäväksi saksalaiselle omaisuudelle.

Internoidut eristettiin aluksi tätä tarkoitusta varten perustetuille pienehköille leireille, joita oli Hyvinkäällä, Hämeenlinnassa, Lempäälässä, Loimaalla Oitissa, Paimiossa ja Pohjankurussa. Leirejä oli sijoitettu muun muassa oppilaitosten ja sairaaloiden tiloihin. Syksyllä 1945 internoidut keskitettiin kahteen Paimiossa ja Tammissaarella olleeseen leiriin. Vaikka leirejä ympäröitiin piikkilangoilla, olivat olosuhteet muuten melko siedettävät. Jatkuva epävarmuus tulevaisuudesta oli kuitenkin henkisesti raskasta.

Pääosa internoiduista, 455 henkilöä, vapautettiin maaliskuussa 1946. Yhtä lukuun ottamatta loput 15 Hangon leirille siirrettyä karkotettiin Suomesta kesällä 1947.

Neljän hengen entisistä internoiduista lapsista muodostuneen työryhmän aloitteesta kansanedustaja Jacob Söderman teki vuonna 2003 kirjallisen kysymyksen ”Internoituihin lapsiin kohdistuneen ihmisoikeusloukkauksen tunnistaminen ja heidän kärsimystensä korvaaminen”.

Tutkimushankkeen seurauksena myönnettiin hallituksen lisätalousarviossa varat Kansallisarkiston tutkimushankkeelle, joka päättyi vuoden 2009 lopussa. Sen tulokset on julkaistu Lars Westerlundin teoksessa *Sotavankien ja siviili-internoitujen sodanaikainen kuolleisuus. Muonahuolto, tautisuus ja punaisen Ristin toimettomuus 1939–1944*. Hankkeen tuloksena julkaistiin vuonna 2010

myös Kansallisarkiston artikkelikirja *Sotatapahtumia, internointeja ja siirtoja sodanjälkeisiin oloihin*, jossa eräät internoidut kertovat kokemuksistaan.

Syksyllä 2007 perustettiin Suomessa internoidut 1944-46- niminen epävirallinen yhdistys, joka edistää internoitujen kohtelun ja sen taustojen tutkimusta ja ajaa tämän ryhmän etuja sekä toimii heidän yhdyssiteenään.

Paimion leirin lapsille järjestettiin rekiretki keväällä 1945. Kuvailaus Kansallisarkiston artikkelikirjasta Sotatapahtumia, internointeja ja siirto sodanjälkeisiin oloihin, Helsinki 2010. Kuva Birgitta Joukasen kokoelma.

Lisätietoja:

Puheenjohtaja Gunvor Brettschneider, sähköposti gunvor@stellapolaris.com

SODAN LASTEN PERINNETYÖRYHMÄ

Tammenlehvän Perinneliitto käynnisti joulukuussa 2008 seitsemän sodan ajan lapsia edustavan yhteisön aloitteesta Sodan lasten perinnetyöryhmän työskentelyn. Työryhmän tavoitteena on saada koottua sotavuosilta ja niiden jälkeiseltä ajalta mahdollisimman laajalti tietoa kansakunnan yhteiseen muistiin sotavuodet lapsina kokeneitten suomalaisten vaiheista ja kokemuksista, kuten myös heidän perinnetyöstään. Työryhmän kautta liitto odottaa samalla saavansa uusia näkökulmia, lisävoimia ja jatkuvuutta sotiemme veteraanisukupolvea koskevaan perinnetyöhönsä.

Tammenlehvän Perinneliitto perustettiin vuonna 2003 hoitamaan ja vaalimaan viime sotiemme veteraanien perinteitä ja arvoja. Perustajina olivat Suomen veteraaniliittojen valtuuskunnan neljä valtakunnallista veteraaniliittoa Sotainvalidien Veljesliitto, Suomen Sotaveteraaniliitto, Rintamaveteraaniliitto ja Rintamanaisten Liitto. Vuoden 2010 alussa Perinneliiton jäseninä oli 22 veteraani-, perinne- ja maanpuolustusjärjestöä.

Tammenlehvän Perinneliitto

Ratamestarinkatu 9 C, 00520 Helsinki
toimisto@tammenlehva.fi
www.tammenlehva.fi www.vetaraaniperinne.fi

Kansi: SA-kuva

Painokurki Oy 2010